

geometrische configuratie zonder lichamelijke aanraking, in het midden van de scène, halfweg de diagonaal. Vanaf dat ogenblik wordt het bewegingstempo nog opgedreven, wordt de 'muziek' nog luider. Tegelijkertijd ondergraaft één van de dansers, David Hernandez, meer en meer dit structuurpatroon door, na weer een nieuwe wandellijn, zijn kledingstukken één voor één uit te trekken. Hernandez wordt naakter en naakter (eerst de lange broek uit, dan het T-shirt), en wordt daarin meer en meer een stoorzender in Baervoets' structuur. Tegelijkertijd maakt hij ons duidelijk dat hetgeen waarnaar we keken choreografie was. Het naakte lichaam van Hernandez doorbreekt Baervoets' compositie met zijn sterke lichamelijke aanwezigheid van spieren, pezen en vleselijkheid. Die positie versterkt Hernandez nog in een improvisatiemoment buiten de

diagonaal, waar hij zijn lichaam haast etaleert op de wijze van een bodybuilder, ons bewust makend van zijn lichaam als machine van spieren, pezen en gewrichten. Zijn functie als element – pion – in de choreografie kan dan ook niet anders dan ophouden op het ogenblik dat hij zijn slip uittrekt en volledig naakt wordt. Hernandez moet symbolisch sterven. De danser wordt binnen de structuur een dood, liggend lichaam, haast obscene in de context van het scènegebeuren en zal dus moeten worden bedekt. Maar in het bedekken van Hernandez' naakte lichaam met een tapijt en in het verslepen van deze tapijten, wordt nogmaals, en nu nog veel fundamenteler, het membraan van de bewegingsstructuur doorbroken omdat deze tapijten, naast de diagonaal die ze vormden, ook de variatiepatronen van de compositie als grondplan uitmaakten. In deze act rolt Baervoets radi-

caal in één beweging zijn eigen constructie op. Hij laat het vorige traject aan ons zien als een denkbeeldige constructie van lijnen en bewegingen, die slechts kon ontstaan omdat wij ze als publiek in een mentale act tot compositie of kunstwerk verdubbelden. Brice Leroux, die Hernandez met het tapijt bedekte, vernietigt de hele grondstructuur door het bedekte lichaam uit de diagonaal tot midden vooraan de scène te slepen – haast als symbolisch overschot van de uit elkaar gespatte constructie – en verlaat het toneel. Wanneer Alexander Baervoets, in een poging op te lossen in het schemergebied tussen scène en publiek, deze reële, maar ook denkbeeldige scheidingslijn van links naar rechts met een spreekwoordelijke traagheid en uiterst besef van duur heeft doorlopen, kan ook hij niet anders dan zich onder een tapijt bedekken als hij terug de scène

opkomt. Even is alles onder tapijten bedolven. Het is op dat ogenblik dat je het gevoel besluipt dat je naar je eigen dood zit te kijken, je eigen sterven waartoe niemand ooit enige toegang kan hebben, dat voor ieder van ons altijd aporetisch zal blijven. In het off scène/obsceen worden van Baervoets en Hernandez ervaar je de oneigenlijkheid – en daardoor ontoegankelijkheid – van je eigen dood. In het 'afsterven' van Hernandez en Baervoets wordt iets hiervan voelbaar en dit iets raakt de essentie van je 'zijn'. Zoals de dansers in hun membraan geen toegang krijgen tot de zin van het gebeuren omdat zij in dit membraan gevangen zitten, en de vierde wand, die schemerzone, niet kunnen doorbreken, hoezeer ze ook naar voren komen en in de zaal zouden kunnen stappen, zo zitten wij in het membraan dat deze wereld voor ons is en krijgen we evenmin toegang tot het

Schauet doch (Alexander Baervoets / Azuur) ILKE CHRISTIAENS

